

MPS River
Mermaid

MPS River
Mermaid

Jannie Mastenbroek

Schrijver: Jannie Mastebroek
ISBN: 9789402185560
© Jannie Mastebroek

Deel I, Hoofdstuk 1

Het was een heerlijke dag in februari, de zon scheen volop, en de eerste blaadjes aan de bomen kwamen al tevoorschijn. Nog nooit was een winter zo zacht geweest. Sunny was nog even snel naar de bakker geweest voor twee gebakjes, alvorens ze bij haar moeder op bezoek zou gaan. De laatste tijd had ze wel erg weinig aandacht voor haar gehad, doordat ze het zo druk had gehad op haar werk. Ma werd oud en ze kreeg steeds meer kwaaltjes, peinsde ze.

Ze kwam binnen en haar moeder zat al bij het raam vol ongeduld op haar te wachten, met een stapel folders voor zich. "Och kind kom gauw binnen, ik heb je zoveel te vertellen", zei ze. Dit was nieuw, haar moeder had nooit veel te vertellen, sinds ze weduwe was geworden. Na het inschenken van de koffie ging Sunny zitten, en al snel werd er een stapel folders onder haar neus geduwd. Het bleken reisfolders te zijn, en niet zomaar folders, nee het waren folders over riviercruises. Een schok ging door Sunny heen, jaren lang had ze het bestaan van riviercruises uit haar geheugen willen bannen, maar nu kwam alles in

een flits terug. Ze slikte een paar keer, en nam veel te snel een grote slok van haar koffie, waardoor ze ook haar tong nog eens verbrandde. Ma had niets door en vertelde enthousiast, dat een vriendin van haar een riviercruise had geboekt naar Duitsland. En een andere vriendin was vorig jaar geweest, met een kerstreis en had het hier zo leuk gehad, dat ze vast van plan was om ook dit jaar weer een cruise te maken.

Haar moeder ratelde maar door, maar Sunny hoorde haar al niet meer. Een riviercruise, ze moest er niet aan denken. Opeens was het stil, blijkbaar had haar moeder haar een vraag gesteld, en verwachtte ze een antwoord. Sunny had echter geen idee wat er zojuist gezegd was, dus besloot ze het bij "hmm" te houden. "Oh wat leuk", zei haar moeder, "ik wist dat je het een goed idee zou vinden". "Hebben jullie al een reis uitgezocht?" vroeg Sunny. "Hoezo jullie", zei haar moeder, "we moeten toch samen kiezen?" Ho, dit ging de verkeerde kant op, dacht haar moeder nu echt dat zij ook meeging? Haar moeder sprak gehaast en vertelde dat ze zich de laatste tijd zo eenzaam voelde. Bovendien zou ze het zo fijn vinden om samen met Sunny tijd door te brengen tijdens een

vakantie. Sunny wilde best een keer met haar moeder op vakantie, maar waarom nu uitgerekend een riviercruise? "Maar een riviercruise, dat is toch veel te suf voor u?" probeerde ze haar moeders enthousiasme te temperen. Haar moeder Marijke reageerde verontwaardigd, dat imago klopte toch al lang niet meer. Tegenwoordig waren de riviercruiseschepen, gewoon drijvende hotels, met alle faciliteiten en diverse activiteiten aan boord. Even probeerde Sunny haar moeder nog over te halen om te kiezen voor een busreis, maar helaas haar moeder wilde tijdens de reis van alles zien en vooral het relaxen op het dek zag ze wel zitten. Geen busreis dus. "Een zeecruise dan?" probeerde Sunny wanhopig. "Dan kon je toch veel verder komen, dan onze buurlanden, en veel nieuwe mensen leren kennen." "Te massaal", vond haar moeder, "en bovendien daar zitten dagen op zee tussen, en dan zie je helemaal niets anders dan golven."

Sunny gooide nog in de strijd dat ze vast geen vrij kon krijgen van haar werk. Echter ook dit bezwaar werd door haar moeder van tafel geveegd. Ze had immers al een paar jaar geen vakantie opgenomen, en stikte dus van de vrije dagen. Het begon er nu

steeds meer op te lijken dat haar moeder dit plan van te voren goed had uitgedacht, en had gerepeteerd op tegenargumenten om haar dochter te overtuigen. Sunny probeerde wanhopig om vriendelijk te blijven, maar het was duidelijk, haar moeder was aan de winnende hand. Druk pratend schoof ze nogmaals de stapel met reisfolders naar haar toe, en Sunny keek er schuin naar. Alles in haar verzette zich, maar ze was de verliezer, dit was duidelijk.

Hoofdstuk 2

Intussen was het mei geworden, en de dag kwam onherroepelijk dichterbij dat haar vakantie zou beginnen. Haar werkgever was niet blij geweest, dat ze vrij had willen nemen, maar moest toegeven dat zij er net als iedereen recht op had, zich af en toe te kunnen ontspannen, al moest hij er wel aan wennen, dat ook Sunny blijkbaar een privéleven had. Hij had het altijd normaal gevonden, dat ze inviel voor elke collega met vakantie, ziekte of met een probleem thuis, en dat waren er nogal wat. Ook vond iedereen het altijd heel gewoon om thuis te blijven, indien hun kinderen weer eens vrij waren van school in verband met een cursus van de leraren of zoiets. Hij wist dat hij er in dat geval van op aan kon dat Sunny extra uren kwam, het werk was altijd af.

Snel pleegde Sunny nog de laatste telefoontjes en stelde haar email in op "afwezig". Ze had alle lopende zaken keurig overgedragen, en had moeite moeten doen, om al het gekreun en gezucht van haar collega's te negeren, omdat ze het zo druk zouden krijgen door haar. Ze had op haar lippen moeten bijten, om niet uit te vallen. Ze had niet

alleen de laatste tijd keihard gewerkt om haar eigen werk af te krijgen, zodat haar vervanger niet met een achterstand begon, maar ook vooruit gewerkt door extra onbetaalde uren te werken. Ze zette haar computer uit, en slaakte een diepe zucht, wanneer ze hier weer kwam, was misschien alles anders, en zou ze het trauma verwerkt hebben, waar ze al 20 jaar mee rond liep.

Snel reed ze naar huis, en leegde haar brievenbus. Gelukkig, er zat alleen reclamemateriaal in, dus geen extra uitzoek werk of rekeningen. Er stonden geen nieuwsgierige burens in de hal, die ze te woord hoefde te staan, en dus kon ze snel met de lift omhoog naar haar appartement. Gedachteloos warmde ze een kop soep voor zichzelf, en lepelde deze snel naar binnen. De dag ervoor had ze de laatste was gedaan, en omdat ze geen wasdroger had moest ze de intussen droge kleding nu van het wasrek halen. Snel vouwde ze de kleding op, nadat ze al het noodzakelijke gestreken had. De meeste dingen had ze al eerder ingepakt, en ze liep nog even haar lijstje door, wat ze nog vergeten kon zijn. Nadat ze de laatste kleding en haar toilettas had ingepakt, controleerde ze of haar achterdeur goed gesloten was, alle lampen uit waren, koelkast

leeg was, en de kranen goed dicht. Ze was een control freak dat was duidelijk, ze grinnikte in zichzelf, sleurde haar koffer de galerij op en sloot de deur.

De hele rit naar haar moeder had ze toch het gevoel dat ze iets vergeten was, maar wat dat dan was kon ze niet opkomen. De reispapieren waren bij haar moeder, want zij was immers de hoofdboeker. Nadat Sunny zich gewonnen had gegeven, had ze haar moeder verder alles laten regelen, ze had de brochures niet in willen kijken, alsof ze daarmee de reis kon uitstellen.

Haar moeder zat ook dit keer vol ongeduld te wachten. Omdat ze de volgende ochtend al vroeg naar Arnhem zouden vertrekken, bracht ze de nacht bij haar door. Haar moeder had haar best gedaan om het gezellig te maken, blij met deze onverwachte logeerpartij. Ineens besepte Sunny dat ze niet eens gevraagd had, waar de reis eigenlijk naar toe zou gaan, "naar Duitsland" zei haar moeder, blij met deze plotselinge interesse. Naar welke plaatsen dat weet ik niet uit mijn hoofd, maar het is allemaal heel goed geregeld en tijdens de reis, vertellen ze alles over de komende bestemming. Tja, bedacht Sunny, dat was vroeger

ook al zo, maar dat kon ze haar moeder niet vertellen, die wist niets over die periode. Even be kroop haar een angstig gevoel, het zou toch niet zo zijn, dat hetzelfde schip nog zou bestaan? Maar nee, dat was onwaarschijnlijk, het was ruim 20 jaar later, en de MPS River Mermaid was destijds al geen nieuw schip geweest. Dus de MPS River Mermaid zou wel al lang geleden uit de vaart zijn genomen. Haar moeder praatte verder, ze had wel begrepen dat ze geen tweepersoons kamer wilde, en had dus 2 aparte hutten geboekt naast elkaar. Gelukkig, ze voelde zich licht schuldig, dat ze blij was, dat ze niet bij elkaar in de hut zouden slapen, maar haar moeder had dit haarfijn aangevoeld, en ze had hier verder geen probleem van gemaakt. Elke hut heeft een eigen toilet en douche, verwarming en airconditioning en op het dek is een klein zwembad en fitnessapparatuur aanwezig. De weersvoorspelling was gunstig, dus wellicht konden ze ondanks dat het pas mei was, wel relaxen op de ligbedden op het dek. In één keer gooide haar moeder er alle verzamelde informatie uit, en gaf in één adem toe, toch wel een beetje zenuwachtig te zijn. Het was lang geleden dat ze op vakantie was gegaan, toen was

ze nog een stuk jonger geweest. Toen was haar geliefde man er nog bij geweest. Even keek ze verdrietig, om er direct aan toe te voegen, dat ze de foto van haar man had meegenomen, en deze direct neer zou zetten, zodat ook hij er een beetje bij was.

Hoofdstuk 3

De volgende ochtend, of eigenlijk was het nog nacht, ging Sunny onder de douche, haar moeder was haar al voor geweest en liep nu druk heen en weer naar de ontbijttafel. Over één uur zouden ze moeten vertrekken, en voor die tijd moesten ze alles nog nakijken, de afwas doen en de koffers in de auto zetten.

Stipt om 6.30 uur zette ze de laatste koffer in de auto, en vertrokken ze. Er was nog maar weinig verkeer op de weg. Welke idioot ging immers al op zaterdag zo vroeg z'n bed uit? Twee uur later arriveerden ze in Arnhem, "Het schip ligt aan de Rijnkade" vertelde haar moeder, "en de naam van het schip?" vroeg Sunny. "De MPS River Mermaid" vertelde haar moeder trots, niet beseffend wat voor effect deze mededeling op haar dochter had. Van schrik schakelde Sunny verkeerd, en de auto kwam met een schok tot stilstand, waardoor ze zowat met haar hoofd tegen de voorruit aan knalde. Snel startte ze de motor opnieuw, haar knokkels werden wit van het knijpen in het stuur. In de verte zagen ze al een hele rij schepen langs

de kade liggen, met vrolijk wapperende vlaggen. Nu nog de MPS River Mermaid zien te vinden, ze zag het schip echter al snel dichterbij komen. De kleuren waren nog precies hetzelfde, voor haar gevoel ging ze terug in de tijd. Ze was boos op zichzelf, waarom had ze niet wat meer belangstelling getoond, voor wat haar moeder te vertellen had? Dan had ze haar misschien nog om kunnen praten om naar een ander schip te gaan. Nu zat ze uitgerekend vast aan dit rotschip.

Ze parkeerde de auto naast het schip, en al snel kwamen er enkele matrozen toegesnelde om te helpen met de bagage. Ze stapte uit en een meeuw vloog krijsend weg. Ze keek op, en zag de schildering op de zijkant van het schip. Ze zag een zeemeermin met zwarte haren en groene kattenogen, die vanuit een golf leek op te duiken, en waarbij nog net een stukje van haar staart boven het water uitstak. De Mermaid leek haar met een spottende lach op haar gezicht aan te kijken. Vlug keek Sunny de andere kant op. Haar hart begon in een razend tempo te kloppen, en haar ademhaling stokte even in haar keel. Ze pakte de reispapieren van haar moeder aan, en sloot aan in de lange rij voor de receptie. Ze keek

wild om zich heen, alsof het gevaar zich elk moment kon aandienen. De hotelmanager, die duidelijk gewend was om steeds dezelfde vragen te beantwoorden, werkte snel en efficiënt, zodat ze al snel aan de beurt was. Ze noemde hun namen: Sunny en Marijke de Wit, hij streepte hun namen af, en overhandigde hun de sleutels van hut 35 en 36.

Jelle, de hotelmanager keek hen na, terwijl ze de trap afliepen op zoek naar de juiste hutten. Hij had gezien dat Sunny wat zenuwachtig heen en weer had staan wiebelen, later zou hij wel een praatje met haar aanknopen en proberen uit te zoeken of ze altijd zo was. Hij vond haar leuk, ze was ongeveer van zijn leeftijd, ze was lang en slank en had een bos donkere krullen om haar mooie gezicht dansen.

Het was een beetje schemerig in de lange gang, waardoor de nummers van de hutten pas op het laatste moment zichtbaar waren. Bij aankomst bleek haar koffer al door de matrozen in hut 35 gezet te zijn, haar moeder had de hut er tegenover. Gek, om hier weer te zijn bedacht ze, het leek wel dezelfde hut, als degene die ze 20 jaar geleden had gehad, maar omdat de nummering

anders liep, wist ze dit niet zeker. Destijds hadden alle hutten voor de bemanning achterin de gang gelegen, nu waren die blijkbaar voor de gasten. De inrichting was nog hetzelfde als vroeger, al waren de kleuren naar de tijd van nu vertaald, grijs tapijt en een crème gekleurde bank, een rustig geheel. Vroeger bestond het tapijt uit rode rondjes, de bank had roodgele streepjes, en de gordijnen hadden beide kleuren gehad, maar dan met ruitjes, indien je er te lang naar keek, zou je er spontaan ADHD van krijgen, zo druk was het, bedacht ze. Ze was nog maar net klaar met het uitpakken van haar koffer, toen de luidspreker boven haar hoofd begon te kraken, en ze de stem van de hotelmanager hoorde. Iedereen moest naar de salon om de veiligheidsregels door te nemen, en om met de bemanning kennis te maken.

Van de spanning voelde ze zich misselijk worden, maar ze zou er toch het beste van moeten maken. Ze sloot haar eigen deur af, en klopte op de deur van haar moeder. Nadat ook Marijke de deur had gesloten, liepen ze gearmd de lange gang door, om aan het eind de korte trap op te gaan. Ze liepen voorbij de nu verlaten receptie, en werden in de

naastgelegen salon welkom geheten door een jong meisje met staartjes. Ook hier was het één en ander veranderd zo te zien, dezelfde kleuren als in de hut, en een grote keuze uit zowel banken als comfortabele stoelen. Vlakbij de ingang liet haar moeder zich zakken in een kuipstoel, zodat ze een goed zicht had op iedereen die de zaal binnenkwam.

Nadat iedereen een plaats had bemachtigd, pakte de hotelmanager zijn microfoon en stelde zich voor als Jelle Veldhoven. Hij was bewust wat vaag over zijn leeftijd, ergens in de dertig zei hij, en keek daarbij naar Sunny. Voor zich zag ze een leuke man, lang, stevig en blond. Indien ze niet op de River Mermaid was geweest, zou ze interesse hebben getoond, nu piekerde ze er echter niet over. Hij begon een eindeloos verhaal over alle regels en reddingvesten, dit verhaal zou vast niet heel anders zijn dan vroeger, dus luisterde ze verder niet. Ze keek de zaal rond, en het viel haar op, dat de gemiddelde leeftijd veel lager was dan ze zich herinnerde. Vroeger waren het vooral 65-plussers geweest die een Rijnreisje boekten, nu lag de gemiddelde leeftijd rond de 50. Er klonk een oorverdovend alarm, en ze schrok op uit haar

gepeins. Dit alarm betekende dat hij aan het eind was gekomen van zijn veiligheidsverhaal en tevens dat de brandoefening van de crew ten einde was. Nu kon het voorstellen van de bemanning beginnen. Eerst kwam een eindeloze rij jonge mensen, huishouding, bedienend personeel van de salon, het restaurant, en van het zonnedeck. Hierna kwamen de koks en de rest van de keukenbrigade, de assistent hotelmanager, de nachtwacht, de receptioniste die tevens reisleidster was en vervolgens het nautische personeel. Matrozen, machinist en kapitein, gelukkig geen bekenden. De kapitein ging terug naar zijn stuurhut, waarna als laatste de stuurman voorgesteld werd: Tim de Bruin. Dit kon niet waar zijn, niet na al die jaren, haar hart sloeg op hol en het zweet brak haar uit. Ze keek op en zag hem binnenkomen, nog steeds dezelfde arrogante kop, bedacht ze. Toen hij zich naar haar omdraaide, keek ze snel de andere kant op, en hoopte dat ze in niets meer op het meisje van vroeger zou lijken. Alsjeblieft bad ze in zichzelf, laat hij mij niet herkennen! Omdat ze zelf de andere kant op keek, zag ze niet dat hij even zijn ogen op haar liet rusten en zich daarna peinzend omdraaide.